

A szegény ember három fia

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, és annak három fia. A legnagyobbat Tamásnak, a középsőt Ferencnek, a legkisebbet Pálnak hívták.

Egy napon a szegény ember elküldte mind a három fiát szerencsét próbálni. El is indultak, mentek, mendegéltek, mígnem egy elágazáshoz értek. Ott háromfelé váltak. A legkisebb fiú sok nap gyaloglás után egy városba keveredett. Ez a város gyászolt, mindenki feketébe volt. Meg is kérdezte, hogy kit gyászolnak.

- Mi azt gyászoljuk, hogy a királyné meghalt, és a királykisasszony addig nem hajlandó férjhez menni, amíg valaki el nem mondja neki, hol van az édesanyja – mesélte egy asszony.

- No, ha csak ez a nagy bánat, én megoldom – felelte, és elindult a palota felé. A király nagyon megörült neki, egyből oda is hívatta a leányát.

- Kedves leányom, ez a fiatalember azért van itt, hogy elmondja, hol van a te édesanyád – mondta a király.

- Akkor válaszolj! Hol van az édesanyám? – kérdezte a királykisasszony.

- Ott van mindenütt, de főleg az ön és édesapja szívében - felelte Pál.

Ennek a válasznak a király úgy megörült, hogy hozzáadta leányát Pálhoz. Másnap elment az apjáért, akit meghívott az esküvőjére. Az apja elment az esküvőre, és hozta a másik két fiát, ők pedig a saját feleségüket.

Három nap és két éjszakán át tartott az esküvő. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Készítette: Balázs Kincső 5.b
Ady iskola

A legkisebb királyfi

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, annak 12 fia.

A legkisebbet szerette a legjobban. Ő volt a legokosabb és a legbátrabb. Mikor 9 éves lett, kapott egy griffmadárfiókát. A királyfi nagyon sokat foglalkozott vele. Végül a legjobb barátok lettek. Telt-múlt az idő és mind a ketten felnőttek. Egy nap apja maga elé hívatta a fiát.

- No, fiam ideje szerencsét próbálnod – mondta a király.

- Jól van édesapám, elindulok, de akkor a griffmadár is velem jön – felelte a királyfi.

Azzal elindultak. Ahogy mentek mendegéltek egy gyémántpalotához értek, ahol a 6 fejű sárkány élt. De ezt nem tudta a királyfi, ezért bementek, hogy megnézzék, mi van bent. Ahogy egyre lejjebb merészkedtek, látták, hogy a palota belülről fából van, és nem gyémántból. Ahogy nézelődtek, kiugrott az egyik szobából a 6 fejű sárkány. A királyfi előrántotta a kardját és levágta mind a 6 fejét. Körülnéztek, de nem találtak semmit, úgyhogy továbbálltak. Egy tengerhez értek. A királyfi át akarta úszni, de a griffmadár kérte, hogy hadd repítse át. A királyfi viszont nem ült fel rá. A griffmadár repült, a királyfi úszott, ám valami lehúzta a királyfit a tenger mélyére. Egy nagy hal, ami 200 éve nem evett, úgyhogy nagyon éhes volt. Mielőtt megette volna a királyfit, az belevágta a kardját, hogy elterelje a figyelmét, és gyorsan a víz felszínére úszott, majd ráült a griffmadárra. Így mentek tovább. Végül egy aranypalotához értek és ide is betértek. De ennek a belseje már aranyból volt. A királyfi egyszercsak meglátott egy királylányt. A királylány megijedt tőle, és ezt kérdezte:

- Hol jársz itt, ahol a madár se jár? A szörnyeteg fel fog falni – mondta a királylány.

Abba pillanatban előbukkant a szörnyeteg. A királyfi kardja a tengerben maradt, ezért elterelte a szörny figyelmét, míg a griffmadár felkapta és nagyon magasról ledobta. Abban a pillanatban szörnyethalt.

A királyfi elvette a királylányt és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Készítette: Csúvár Kata Csillag 5.b

Ady iskola

Drága Juliska!

Mióta elváltak útjaink, sok minden történt velem.

Nehéz szívvel elindultam, és csak mentem, míg egy pusztára értem. A hosszú út közben megéheztem és nagyon elfáradtam, így elszenderedtem. Képzeld, veled álmodtam! Nagyon jó érzés volt, de sajnos hamar véget ért. Hatalmas mennydörgés riasztott fel, villámlott és óriási vihar kerekedett. Szerencsére olyan gyorsan elment, amilyen gyorsan jött. Ezután újra útra keltem, míg egy sűrű erdő közepébe értem. Éjfél lehetett, amikor megláttam egy pirosuló fényt. Gondoltam, egy csárda az, megpihenek ott. Ahogy beléptem, láttam ám, hogy egy zsványtanya, benne 12 zsvánnyal. Nem hiszed el, mit ajánlottak: álljak be hozzájuk és legyek a cimborájuk. Látszólag igent mondtam nekik, de szerencsére a sok bortól hamar eszüket vesztették. Csábító volt a rengeteg kincs, de végül nem vittem magammal, hisz vér tapadt hozzájuk. Így fogtam a gyertyát és mielőtt újra útnak indultam volna, felgyújtottam a zsványtanyát.

Annyi mindent tudnék még mesélni, de azt majd a következő levélben mondom el.

Senkiföldje, 1844.03.07.

Ölel és csókol:

Jancsi

Készítette: Jakabfy Zsóka 5.c

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Bombariadó

Eddig csak TV-ben és rádióban hallottam bombariadóról, de most megtapasztaltam. Az iskolában egyik kedden arra lettünk figyelmesek, hogy szól a szaggatott csengő. Indultunk ki a Vizslaparkba. Különösebben nem zavart, azt hittem, hogy csak próba. Kérdeztem, hogy mi volt ez, amikor az egyik tanár azt mondta, hogy bombariadó. Körülbelül fél óra múlva indulhattunk vissza az iskolába. Azt mondták hazaengednek bennünket. Ezzel vége is lett az első riadónak. Pár héttel később azt vettük észre, hogy egy rendőr jön be az iskolába. Óra végéig mindenki azon gondolkodott, hogy miért jött ide a rendőr. Kicsengettek, megszólalt a hangosbemondó, az igazgató beszélt, azt mondta mindenki maradjon az osztályában. Tudtam, hogy miért, de azért kicsit izgultam, hogy mi lesz. Becsengetéskor épp hogy pár perc eltelik, bejött két rendőr az osztályba és azt mondták, hogy menjünk a tornaterembe. Átvizsgálták az iskolát ezután folytattuk a napot. Négy nap múlva megint halljuk a szaggatott csengőt. Én azt gondoltam, hogy már megint? Balettóránk volt, rohantam az öltözőbe, hogy ne rövidnadrágban kelljen kimennem. Most valahogy jobban aggódtam, mint eddig, ez az utolsó jobban megviselt. Már kezd nagyon unalmassá válni, amit csinálnak.

Kahó Zsombor 6. a

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Bombariadó

Eddig még csak a hírekben hallottam a bombariadóról, de most velem is megtörtént. Nem is egyszer, hanem háromszor.

Ebben az a nyomasztó, hogy nem tudjuk mikor jön el újra. Nem lehet kikövetkeztetni. Bármikor kaphatunk egy újabb fenyegető levelet és elsőre lehetetlen kideríteni, hogy mikor írnak benne igazat, ezt csak nyomozások után dönthetjük el. Azt sem tudjuk, hogy ki írta, és hogy milyen szándékkal. Egy diák, aki szórakozik, vagy egy felnőtt, akinek tényleg komoly problémái vannak, vagy még számtalan lehetséges opció lehet, de a lényeg, hogy nem tudjuk, ki az, és csak fenyegetésnek szánja a levelet, vagy tényleg meg is akarja valósítani a terveit.

Az első bombariadónál kicsit megijedtem, de mindenki azt mondta, hogy nem kell félni, ez nem komoly, hiszen csak átvizsgálják az iskolát és már mehetünk is vissza. A másodiknál már nem igazán féltem, nem tudom megmagyarázni, hogy miért, de valahogy nyugodt voltam. Viszont a harmadik elég mély nyomot hagyott bennem. Balettórán voltunk, és nekem el kellett mennem a mosdóba. Még éppen kint voltam, amikor meghallottam a másik osztályokból átszűrődő hangosbemondón át beszélő igazgató hangját. Nem értettem, mit mond, de éreztem, hogy baj van. Berohantam a táncterembe és kiabáltam Mesternőnek, hogy kintről hallottam az igazgatónk hangját. Leállította a zenét, ami időközben szólt, és ekkor már tisztán hallottuk a csengőt, ami kis szüneteket hagyva hangosan, folyamatosan csöngött. Mindenki kirohant a teremből, ekkor már az osztályfőnökünk is leért hozzánk. Mindenki villámgyorsan öltözött át a balettruhából utcai ruhába, és siettünk vissza az osztályba a kabátokért. Viszonylag gyorsan elhagytuk az épületet. Egy kis ideig álltunk a Vizslaparkban, majd elindultunk valamerre. Véletlenül pont anya munkahelyénél álltunk meg, és ők voltak azok, akik befogadtak minket. Kaptunk ételt és italt, meleg helyen voltunk, de ettől függetlenül mindenkin rajta ült a félelem. Az egész osztály együtt volt, de szerintem mindenki félt, még ha nem is mutatta ki. Én eléggé meg voltam rémülve és ez még most is így van. Bármelyik pillanatban megszólalhat a csengő, jelezve hogy újabb levelet kaptunk, újra el kell hagynunk az iskolát és újra kezdődik előlről ez az örület. A harmadik ilyen eset után elég nehéz volt bejönni az iskolába, hiszen lehet, hogy nem találtak bombát, de azért a félelem még bennem van.

Remélem, hogy többet nem lesz ilyen, és hogy elkapják azt az embert vagy embereket, akik ezt tették velünk.

Kézsmárki Hanna 6. a

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Drága Iluskám!

Oly régóta nem láttalak már, mióta elmentem hazulról. Azóta aludtam vakondtúráson, belekeveredtem a vad zivatarba és találkoztam zsványokkal, kikre rádőlt a ház miattam. Édes, drága Iluska, láthatlak-e valaha, találkozhatok-e még veled? Már én azt sem tudom, hol vagyok. Embert én már itten alig látok, s elemóziát is ritkán találok. Édes rózsám, úgy hiányzol te nekem, mint galambnak a friss, tiszta búza. Bárcsak tudnám, hogy megy sorod, gondolsz-e rám, hiányzom-e neked? Gonosz mostohád rosszul bánik veled? Bár újra ölelhetnélek, s csókolhatnálak!

Most már zárom soraimat, nyugovóra térek.

Alföld, 1844.03.07.

Csókol:

a te Jancsid

Készítette: Lábodi Anna 5.c

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Molnár Dorina (8.c) versei, Ady iskola

NEM

Nem engedi, hogy vele legyek,

Ilyenkor én mit tegyek?

Pedig vele akarok lenni,

Sajnos nincs mit tenni.

Ő a legjobb barátom,

Az ablakon kivágom.

Hallgatnom kell rá, nem tudom miért,

Ismét nem teszek ilyet senkiért!

Látomás vagy valóság?

Végre egymásra találtunk,
Mint kiderült, egymásra vadásztunk.
Nem történt semmi, megunta,
Az ajtót előtte becsuktam.
Tudom, hogy szeret és tetszem neki,
Én meg azt hittem, ő nem meri.
Elunta magát, azt hitte lépek,
Várhatott szegény, nem mertem, féltem.
Aztán megint drámázom,
Mint kiderült, csak rá vágyom.
Megtörtént és rájöttem,
Hogy mindig csak öleltem.
Talán megint túltoltam,
Magamat csak felhúztam.
Nem idegeskedek ennyit,
Már befejeztem ennyi!

Nekem már van!

Azok az emberek, akik a buszon inkább állnak minthogy leüljenek egy idegen mellé,

Na nekem pont ilyenem van és szeretem őt xd.

Néha összekapunk a semmin és veszekszünk,

Utána jól felhúzzuk egymást és veszekszünk.

Ilyen egy barátság, ez normális,

Nyilván egy bizonyos határig.

Több emberre gondolok, nehogy féltékeny légy!

Habár, mondjuk pont jó ember beszél.

Sokszor vagyok féltékeny, elég nehéz,

Ez azon az elven alapul, hogy ami az enyém azaz enyém.

Testképzavar

Így tudom csak kiadni magamból,
Ami egy kicsit nyomasztó.
Nem akarom, hogy más tudja,
Nem vagyok tökéletes sem csúnya.
Felfedeztem őt és szépnek lát,
Így már annyira nem is fáj.
Kezdek megbékülni a gondolattal,
Nem is vagyok olyan elfogadhatatlan.
Nem mártírkodásból csináltam,
Csak alakomra vigyáztam.
Ez egy ember miatt történt,
Ki megszegett egy törvényt.
Nem bír magával, unatkozik,
Mással nem is mutatkozik.

Bombariadó

Eddig csak a hírekben hallottam a bombariadóról, de most a suliban is megtörtént. Balettóra volt, Hanna elment mosdóba, és amikor visszatért, mondta, hogy az igazgató beszélt. Én akkor nagyon megijedtem, mert mi van, ha tényleg bomba van az iskolában. Mindenki futott ki az udvarra, és pánikolt minden ember. Amikor kiértünk, kicsit megnyugodtam, mert legalább nem az iskolában voltunk. De hogyha egy bomba van az épületben, akkor, még az udvarra is kiér a hatóköre. Ahogy a Vizslaparkba értünk, ott már nem pánikoltam. Az volt a baj, hogy esett az eső és hideg volt. Sétáltunk egy kört, hogy ne fázzunk. A tanárnők kitalálták, hogy menjünk egy melegebb helyre. Útközben szomorú voltam, mert csak arra gondoltam, hogy ha felrobbantják a sulit, mi fog velem történni. Hiszen ott vannak a barátnőim, tanárain. A Plazma Centerbe fogadtak minket, ahol még enivalót és innivalót is kaptunk, szerintem nagyon kedvesek voltak. Ültünk órákat, vártunk. Értesítettek minket, hogy haza lehet menni, én kicsit megijedtem, mert a családban mindenki dolgozott és nem tudtam volna sehogy hazamenni. Szerencsére Luca anyukája haza tudott vinni, aminek örültem. Nem értem, ki az az ember, aki ezt akarja tenni az iskolával, és hogy mit akar megbosszulni. Remélem, ha elfogják a rendőrök, megbánja majd, amit tett. Ma reggel nem mertem iskolába jönni, mert lehet, hogy felrobban az iskola.

Molnár Lili 6. a

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Kedves Iluskám!

Mióta nem találkoztunk folyton csak te jársz a fejemben. Számtalan dolog történt velem azóta. Miután elhagytam a szülőfalum, egy pusztába értem. Fényesen ragyogott a nap, a síkság közepén egy hatalmas tó feküdt. Mikor nagyon megszomjaztam, ittam belőle, amikor megéheztem, ettem a partján egy keveset. Később el is aludtam, majd egy hatalmas égiháborúra ébredtem. Az ég elsötétült, villámok cikáztak, nagyon féltem.

Kifordítottam subám, úgy vártam a vihar végét. A vihar hamar jött, hamar ment. Felkeltem és folytattam utam. Mikor beesteledett, egy sötét erdőbe értem. Megláttam egy házikót, először azt hittem, csárda. Bekopogtattam, és egy zsvány nyitott ajtót fegyverrel a kezében, de nem csak egy zsvány volt ott, hanem vagy 12. De ne félts, Iluskám, engem nem bántottak, és megkapták amit érdemeltek.

Türelmes várakozást kívánok!

Alföld, 1763. július 21.

Szeretettel: Jancsi Szíved

Ui.: Remélem, nemsokára viszontlátjuk egymást. Üdv. Jancsi

Készítette: Németh Ádám András 5.c

Ady iskola

Bombariadó

Eddig csak a TV-ben hallottam bombariadóról, de most velem is megtörtént. Amikor az első volt, nem vettem nagyon komolyan. Másodjára sem ijedtem meg nagyon, bár nem értettem, hogy miért nem küldtek ki minket az iskolából, mert mi van, ha pont akkor robbant volna fel a sulis? A harmadiknál viszont nagyon megijedtem, de persze csak azután, hogy elolvastuk az üzenetet, amit küldtek.

Éppen a balettóra kellős közepén megszólalt a csengő. Először azt hittem, hogy ilyen gyorsan kicsengettek. De aztán berohant Hanna a terembe és azt mondta, hogy az igazgató beszél. Mindenki elkezdett rohanni és sikítani. Gyorsan visszarohantunk a tanterembe a kabátokért. Azután elindultunk kifelé a Vizslaparkba. Mivel csepergett az eső, bementünk egy nagy épületbe. Ott először csak az előtérben lehettünk, de aztán átvezettek egy nagyobb szobába, ahol le is ülhattunk. Szerencsére kaptunk innivalót és csokoládét. Azután még várnunk kellett mert semmi információt nem kaptunk. De legvégül hazaengedtek minket.

Mivel nagyon éhesek voltunk, a barátnőmmel elmentünk a Mekibe. Út közben láttuk az iskolát és voltak ott rendőrök, azután elolvastuk a levelet, mert fent van Facebookon. Na, akkor nagyon megijedtünk. De azután lenyugtattuk egymást és jobban lettünk. Remélem, nem lesz többet ilyen!

Orbán Rebeka Panna 6. a

Ady iskola

Bombariadó

Eddig csak a tévében, rádióban és a filmekben hallottam, láttam bombariadót, de most viszont meg is tapasztalhattam a napokban.

Február 7-én volt az első ilyen alkalom. Földrajz órán ültünk az osztályban, mikor kicsöngetés előtt megszólalt a csengő: bombariadó. Következő pillanatban, a hangosbemondón hallhattuk az igazgató hangját. Az iskola elhagyására kért engem, diáktársaimat és a tanárokat. Mindenki arcára kiült a döbbenet, a félelem és az ijedtség. Felfogtuk, hogy ez nem vicc. Az Adyból özönlöttek ki az emberek. A Vizslaparkban vártunk. Értesítették a szülőket, hogy haza lehet menni, mert az iskolát átvizsgálják, hogy nincs-e benne bomba vagy egyéb veszélyes tárgy. Összeszedtük a táskáinkat majd hazamentünk. Aznap fel is tették a netre. A cikkben elmondták, hogy egy ismeretlen személy egy nagyon furá üzenetet küldött 7 iskolának, miszerint van egy bomba az adott épületben.

A következő riadó alkalmakor az Ady iskolának nem küldték el a levelet a bombáról, mert elnézték az e-mail címet, ezért a tornaterembe kellett várakozni, míg átkutatják a termeket. Senki sem nevetett, nem beszélünk aznap annyit. Csend ült a termekben.

A harmadik riasztás március 3-án volt. Éppen táncóránk volt, mikor szólt a csengő. A tanárok jobban aggódtak, ezért mi is jobban féltünk. Szaladtunk vissza az osztályba, és futottunk ki a szabadba. Esett az eső, ezért egy közeli klinikára mentünk, ahol kaptunk enni és inni, aztán hazamehettünk. Azóta nem volt. Nagyon rossz minden nap úgy bemenni a suliba, hogy nem tudod, hogy mikor robbanunk fel. Az elkövetőt minél előbb el kell kapniuk a rendőröknek. A kisgyermeketek sajnálom a legjobban, gondolom, hogy megijedhettek.

Remélem, hamar elkapják a tettest, és megkapja a neki járó büntetést.

Saláth Emma Sára 6. a

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Hogyan éltem meg a bombariadót

Tévében, rádióban, nagyszüleimtől már hallottam bombariadóról.

Az első alkalommal picit megijedtem, mivel nem volt még ilyen érzésben részem. De szerencsére a barátok és a tanárok megnyugtattak. Akkor minden rosszat bemeséltem magamnak, de mégis a testvéremért aggódtam a legjobban.

A második nem volt olyan durva, de azért ott is féltem, mivel rendőrök mászkáltak az iskolában, bombát keresve. A legrosszabb mégis az volt, hogy nem küldtek ki minket a suliból, így bármikor felrobbanhattunk volna.

A harmadik már kezdett bejjeszteni, az a pánik az arcokon, a rohanó emberek a folyosón. Arra már tényleg azt mondtam, hogy ez durva. Meglátszott a tanárok arcán, hogy ez akár komoly is lehet. Nem volt vicc.

Még máig is bennem van az a rossz érzés, hogy bármikor megtörténhet. Már megijedek, mikor meghallom a csengőt az óra végén.

Somogyi Nóra 6.a

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Bombariadó

Én eddig bombariadót csak a TV-ben láttam, de most megtapasztaltam, milyen is valójában.

Az elsőnél még itt voltam, s ez földrajz órán történt. Először csak azt hittem, kicsengettek, de újra megszólalt a csengő, s ekkor már tudtam, hogy valami nem oké. Lídia néni is meglepődött, de egyből utasított minket, s elrohant a kabátjáért. Mi addig az osztályban voltunk, s találgattuk, mi történhetett. Először azt hittük, tűzriadó és csak próba, de ezzel is voltak kérdéseink. Beleszólt az igazgató a hangosbemondóba, hogy hagyjuk el az épületet. Lídia néni nemsokára megérkezett, s elhagytuk az iskolát tanszerek, táskák, lakáskulcs nélkül. Én elsősorban azért aggódtam, hogy ne legyen bajunk, ne égjen le az iskola. A Vizslaparkban jöttek az infók, hogy bombariadó volt. Ekkor egyből a háborúra gondoltam, és megértettem az ukránok életét. Rettegésben élnek, és azon kattognak, mikor robban fel az otthonuk, mikor hálnak meg, szeretteikért feláldozzák az életüket. Belegondoltam, mi lenne, ha tényleg lenne bomba az iskolában, és odaveszne az életünk. Az, hogy a parkban álltunk, nem nagyon segített volna, ha tényleg valami baj lenne. Ha felrobban az iskola, valószínűleg a hatókör miatt mi is így jártunk volna. Ezután elmentünk a Zsinagógába, ami még közelebb volt az iskolához, és ott sokkal nagyobb volt a pánik. Időközben már nagyon fáztunk, főleg, hogy a Zsinagógában szinte hidegebb volt, mint a parkban. Ekkor anya eljött értem, s átjött hozzám a barátnőm, Hanna. Otthon erről beszélgettünk, és mikor anya szólt, hogy elmehetünk a táskánkért, visszamentünk a suliba. Ekkor már tudtuk, hogy valószínűleg nincs bomba az épületben, de egy kicsit még mindig tartottunk tőle. Bementünk az osztályba, és nagyon meglepődtünk. Az osztályban a cuccok össze-vissza voltak, rajtunk kívül senki sem volt ott. Összeszedtük a dolgainkat és hazaindultunk. Miután Hanna elment, egyedül maradtam, és átgondoltam a helyzetet. Este nem mertem elaludni, hangokat képzeltem, mintha itt lenne a robbantó. Időközben az is kitudódott, mi volt a levélben, ami miatt még jobban aggódtam.

Én így éltem meg az első bombariadót, számomra ez borzalmas volt.

Varga Dóra 6.a

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI

Szívem kedves Iluskája!

Elválásunk egyre elviselhetlenebb lett. Szívem szép tavasza, elmesélem utamat. Mikor elváltunk egymástól, egy pusztára érkeztem, hol sem virág, sem fa, de még bokrot se pillanthattam meg, csak egy kis tavacskát, minek szélén a kákában hosszú nyakú gém keresett eledelt, a tóban pedig halászmadarak vadásztak. Szétnéztem a puszta hosszában, és hirtelen egy nagy égiháború csapott le, de amilyen gyorsan jött, olyan hamar el is hagyta a területet. A nap leszállt pihenni ágyába, engem viszont még sietve vitt két lábam. Az erdő közepére értem, hol egy kis kunyhót pillantottam meg, és mivel az ablakokból fény áradt, azt hittem, hogy egy csárda. Amint beléptem, tizenkét zsvány fogadott. A kapitányuk fenyegetésére nem ijedtem, de kénytelen voltam közéjük lépni. Érkezésemre nagy mulatságot csaptak, engem is kínálgattak, de én csak aprókat kortyolgattam. Megvártam, míg a tizenkét zsvány összedőlt, és bevallom, kedves Iluskám, el akartam vinni a pénzüket, és ily szavak hagyták el számat: *"Hazaviszem neked, szerelmes Iluskám", "Feleségül veszlek...isten is akarja" "Házat építtetek a falu közepén" "Ottan éldegélünk mi ketten boldogan" "Mint Ádám és Éva a paradicsomban..."*

Azonban rájöttem, mit beszélek én, zsványok pénzével legyek boldog, gazdag? Miután megtörtént, hogy lelkiismeretem hozzám szólt, égő gyertyával léptem ki a zsványtanyáról, meggyújtottam földelének mind a négy szögletét. Isten tudja, szerelmes Iluskám, hogy jól cselekedtem-e! Zárom soraimat, de nem egy rozsdás kulccsal, hanem millió csókkal!

Sok szeretettel öllelek.

2023. március 06.

Szeretettel üdvözl:

Jancsid

Készítette: Veszprémi Napsugár 5.c

Ady iskola

Kedves Iluska!

Búcsúzásunk óta sokszor gondolok rád. Eszembe jutnak az együtt töltött boldog órák a patak partján. Nagyon hiányzik a nevetésed, kökényszemeid és a gyönyörű szőke, hosszú hajad. Ha jobban vigyáztam volna a nyájra, mi most is együtt lehetnénk. A nevelőapám elkergetett, azóta nincs helyem a világban. Találkoztam a zsványokkal. Ha láttad volna, mennyi kincsük volt! Nekem nem kellett a pénzük, amihez vér tapadt! Hát a huszárok közé álltam leventének.

Minden pillanatban rád gondolok.

Öllelek: Jancsi

Taljánország, 2023. március 07.

Ui.: Remélem, mostohád nem bánik veled rosszul!

Készítette: Viosz Barnabás 5.c
Ady iskola